

[Udenrigsministeren.]

stemmighed inden for Organisationen, dog med to Undtagelser; for det første kan man i særlige Tilfælde blive enig om en anden Afstemningsregel, og for det andet har et Medlem Mulighed for at erklære sig ikke interesseret i en Beslutning uden derigennem at hindre, at den træffes. Bestemmelsen har altsaa netop den Fasthed og samtidig den Smidighed, som skulde gøre det muligt for Organisationen at løse sine Opgaver.

I Artiklerne 15—19 om Organisationens Organer er det bestemt, at den øverste Myndighed ligger hos Raadet, der er sammensat af Repræsentanter fra samtlige Medlemslande. Raadet udpeger hvert Aar blandt sine Medlemmer en Formand og to Viceformænd. Ved det første Raadsmøde den 16. April d. A. udpegedes Belgien til at overtage Formandsskabet, medens Danmark og Grækenland besatte Viceformandsposterne. Raadet bistaas af en Eksekutivkomité bestaaende af syv Medlemmer, som hvert Aar vælges af Raadet; Medlemmer, som ikke er repræsenteret i Eksekutivkomiteen, kan deltage i Drøftelserne og Beslutningerne i denne Komité om ethvert Emne, som særlig berører vedkommende Lands Interesser. Ved det første Raadsmøde blev følgende Lande indvalgt i Eksekutivkomiteen: Frankrig, Holland, Italien, Schweiz, Storbritannien, Sverige og Tyrkiet.

Raadet bistaas af et Sekretariat af international Karakter under Ledelse af en Generalsekretær, der udnævnes af Raadet. Ved Raadsmødet den 16. April blev Franskmanden Marjolin udpeget til Generalsekretær.

Endelig kan Raadet nedsætte tekniske Komiteer og Organer, som skal sammensættes af Ekspertes fra de i det paagældende Spørgsmaal mest interesserede Lande; dog saaledes, at andre Medlemslande, der er interesserede i Komiteernes Arbejde, kan deltage heri.

Artikel 21 bestemmer, at Raadet paa sit første Møde skal træffe Beslutning om Organisationens Hovedsæde. Paa dette Møde, der som nævnt fandt Sted den 16. April, valgtes Paris til Hovedsæde.

I Henhold til Bestemmelserne i Konventionens tredie Hovedafsnit kan enhver europæisk Ikke-Signatarmagt med Raadets Samtykke tiltræde Konventionen, og ethvert Land kan opsiges Konventionen med 12 Maaneders Varsel.

Endelig bør jeg nævne, at Organisationens Udgifter i Henhold til Artikel 4 i Tillægsprotokollen om Organisationens Finansieringsforhold skal dækkes ved Bidrag fra

Organisationens Medlemmer i Overensstemmelse med en af Raadet til sin Tid godkendt Skala.

Paa det sidste Møde i den Europæiske Økonomiske Samarbejdskomité forinden Konventionens Undertegnelse opnaaedes der Enighed om en foreløbig Skala, hvorefter de enkelte Lande efter Raadets Anmodning skulde foretage Forskudsindbetalinger. Disse Indbetalinger vil blive trukket fra de Bidrag, der senere vil blive paalignet Landene i Henhold til Tillægsprotokollens Artikel 4. Efter den foreløbige Skala er Danmarks Andel i Organisationens Udgifter ansat til 2,1 pCt. Danmarks Andel efter den endelige Skala vil næppe komme til at afvige meget herfra.

Medlemsskabet i Organisationen vil give betydelige Fordele i Form af øgede Muligheder for internationalt Samarbejde i fælles Interesse. Medlemsskabet medfører dog naturligvis ogsaa Forpligtelser, først og fremmest Pligten til at gennemføre de Beslutninger, Organisationen træffer med Hensyn til Genopbygningen. Men ingen i dette høje Ting kan vist med Rette være i Tvivl om, at Danmark i egen Interesse maa være med; naar de Lande, som er vore vigtigste Handelspartnere, beslutter sig til at staa sammen om at løse Tidens mest paatrængende økonomiske Spørgsmaal.

Den 3. April 1948 underskrev Amerikas Forenede Staters Præsident Loven om Økonomisk Samarbejde, der indeholder Bestemmelserne om økonomisk Hjælp til de i det europæiske Genopbygningsprogram deltagende Lande.

Loven bestemmer, at ethvert Land, der ønsker at faa Andel i den økonomiske Hjælp, maa afslutte en Overenskomst med Amerikas Forenede Stater, hvori Formaålet med Hjælpen og de nærmere Betingelser for Hjælpens Ydelse fastlægges.

Da det imidlertid kunde forudses, at der af praktiske Grunde maatte forløbe en vis Tid, forinden disse Overenskomster kunde indgaaes, bestemtes det tillige i Loven, at den amerikanske Administrator af Hjælpen i Tiden indtil den 3. Juli 1948 kunde yde en samlet Hjælp paa 1 Milliard Dollars til de europæiske Lande, der deltager i Genopbygningsprogrammet. Forudsætningen herfor var dog, at de paagældende Lande hver for sig ved en Noteveksling med Amerikas Forenede Stater gav deres Tilslutning til Lovens Formaal og erklærede at ville indgaa en Overenskomst med Amerikas Forenede Stater om Hjælpens Formaal og Betingelser.

En saadan Noteveksling fandt for Danmarks Vedkommende Sted den 20. April i Aar mellem den kgl. Ambassadør i Washing-